

Olga Žampová

Olga Žampová se narodila 16. 4. 1964 v Praze. Do první třídy žila s rodinou v Dejvicích, a poté se přestěhovali do Podolí. Zde strávila své dětství s rodiči, sestrou a babičkou, která pomáhala s její výchovou. Ráda vzpomíná na prázdniny strávené u babičky na chalupě. Celkově své dětství hodnotí jako šťastný život v nešťastné době.

Od mala docházela do „skautského“ spolku, kde působila až do svých 25 let. Chvíli se věnovala jachtingu na Vltavě. Jachty jí ale přinášely spíše hrůzu než zábavu, a tak svou jachtařskou kariéru asi po třech letech ukončila.

Chodila na střední stavební školu, kde úspěšně odmaturovala. Vystudovanému oboru se ale nevěnovala a chvíli dělala poštačku. To byla ale spíše brigáda než zaměstnání, a tak si našla práci jako vychovatelka v družině. Ve skautu si totiž vyzkoušela práci s dětmi a bavilo ji to. Po chvíli jí ve škole poradili, aby absolvovala vysokou školu. Nastoupila tedy na Pedagogickou fakultu Karlovy univerzity, kterou nakonec nedodělala.

Většinu svého mládí prožila za komunistického režimu. První střetnutí s komunismem zažila ve skautském spolku. Někteří členové totiž emigrovali, někteří byli disidenti nebo děti disidentů. Sama vnímala, jak se všude mluvilo jinak, jinak ve škole, mezi kamarády a doma. Všude byly lži. Ve dnech Palachova týdne se účastnila shromáždění, ze kterých si pamatuje zpívání, informování dalších občanů o situaci, zásahy policie a strach.

Těsně před revolucí roku 1989 se scházela s ostatními disidenty po bytech, půjčovali si knížky ze Západu, přepisovala na stroji či jako automobilová spojka pomáhala rozvážet po republice plakáty. Tím její disidentská činnost skončila.

To, že komunismus padl a nastala svoboda, si uvědomila hlavně na svých rodičích.

Teprve teď, po všech těch letech, co jim režim vzal, začali pořádně žít, konečně jim začal svobodný život. Až teprve tehdy se dozvěděla o historii své rodiny. Její pradědeček byl Rus, kterého poté, co emigroval, Rusové odvěkli zpět a celá rodina nevěděla, kde se nachází a zda je naživu. Dozvěděla se i o osudech dalších příslušníků její rodiny, kteří z Ruska utíkali.

Po revoluci začala docházet do divadla Sklep, kde působila jako zpěvačka. Zde se seznámila se svým manželem, který si ji přivedl do Slavonic, kde chtěli začít něco budovat, a tak se podíleli na chodu kavárny Besídka, která je spojena právě s divadlem Sklep. Svůj přesun z Prahy do Slavonic hodnotí jako překvapivý. Najednou se ocitla někde jinde. Tuto situaci přirovnala k přesýpání kamínků v krasohledu. Jsou tam pořád stejná sklíčka, ale jinak se přesýpají a vytváří nové obrazce. V prvních letech ve Slavonicích byla zaneprázdněna svými dětmi, které má dnes čtyři. Po prvních dvou ale začala přemýšlet, co bude ve Slavonicích dělat. Za porevolučního nadšení začala řada jejích známých zakládat neziskové organizace, a tak se i ona do něčeho takového pustila. Vznikla tedy Slavonická renesanční společnost, která pomáhala rozvíjet kulturu ve Slavonicích. Ze začátku se setkali i s negativními ohlasy, ale pomalu jich ubývalo. Existovali ale od dotace k dotaci, což nebylo moc stabilní, a chtěli vybudovat něco stálejšího. A tak vznikl Spolkový dům. Začátky byly náročné, ale do dneška vytvořila za pomoci dalších krásné kulturní zázemí v krásném domě a pomáhá Slavonicím vzkvétat. Do udržování chodu domu se zapojily i její děti. I proto dnes tuto svou činnost nebere jako svou práci, ale prostě jako součást života.

Při vytváření tohoto všeho se naučila, že komunikace je klíčová. Musíme umět formulovat své myšlenky, nespolehat na to, že všichni chápou to, co říkáme tak a jak to myslíme.